

Դանիելի Գիրքը — Հիսունութերորդ թիվ

Բացված իմաստություն. մարգարեության մեջ եռակի միության և 666-ի հանելուկի ուսումնասիրությունը

Jeff Pippenger

2024-01-22

Հաստատվել է մի քանի վկաների միջոցով, որ պատմության և մարգարեության մեջ Հռոմը միշտ հանդես է գալիս որպես ութերորդը և յոթից է: Այս խորհրդանշի մարգարեական հանելուկը այն բաների մի մասն է, որ Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում է փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Քրիստոսը երբեք չի փոխվում, և միլլերիական պատմության Առաջին և Մեծ Հիասթափությունների ժամանակ Նա հայտնեց մի ճշմարտություն, որը բացատրում էր հիասթափության խորհուրդը:

Միլլերի շարժման պատմության մեջ Առաջին Հիասթափությունից հետո Նա Իր ձեռքը հեռացրեց այն թվերից մի քանիսի սխալից, որոնք ներկայացված էին 1843 թվականի աղյուսակի վրա: Այդ սխալը ներկայացնում էր այն մարգարեական թյուրմեթոսները, որն առաջ բերեց Հիասթափությունը: Վերջիվերջո միլլերի շարժման հետևորդները առաջնորդվեցին դեպի մի շարք հասկացություններ, որոնք ամուր կերպով հաստատեցին երկու հազար երեք հարյուր օրվա սկզբնավորման թվականը: Ունենալով հաստատուն ելակետ, որը գլխավորապես հիմնված էր խաչի թվականի վրա, նրանք ապա տեսան, որ նույն մարգարեական ապացույցը, որը գործածել էին 1843 թվականը որոշելու համար, իրականում նույնականացնում էր ոչ միայն 1844 թվականը, այլև հենց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22 օրը:

Երկրորդ և Մեծ Հիասթափությունից հետո Տերը վերստին հայտնեց մի ճշմարտություն, որը պատասխանեց բոլոր այն մարգարեական դժվարություններին, որոնք առաջացել էին նրանց սխալ հռչակումից, թե 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստն էր: Տերը բացեց Սրբաբանի թեման և դրա հետ կապված ճշմարտությունները, և Մեծ Հիասթափությունը բացատրվեց:

«Որպես ժողովուրդ՝ մենք պետք է լինենք մարգարեության ջանադիր ուսումնասիրողներ. չպետք է հանգստանանք, մինչև խելամիտ չդառնանք սրբաբանի թեմայի վերաբերյալ, որն արտահայտված է Դանիելի և Հովհաննեսի տեսիլքներում: Այս թեման մեծ լույս է սփռում մեր ներկայիս դիրքի և աշխատանքի վրա և մեզ տալիս է աներկբա ապացույց, որ Աստված առաջնորդել է մեզ մեր անցյալ փորձառության մեջ: Այն բացատրում է մեր հիասթափությունը 1844 թվականին՝ ցույց տալով մեզ, որ մաքրվելիք սրբաբանը երկիրը չէր, ինչպես մենք ենթադրել էինք, այլ որ Քրիստոսն այն ժամանակ մտավ երկնային սրբաբանի Սրբությունների Սուրբ բաժինը և այնտեղ կատարում է Իր քահանայական պաշտոնի եզրափակիչ ծառայությունը՝ ի կատարումն մարգարե Դանիելին ուղղված հրեշտակի խոսքերի. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր երեկո և

առավոտ. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»»

«Մեր հավատը առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերի վերաբերյալ ճիշտ էր: Մեծ ճանապարհացույցերը, որոնցով մենք անցել ենք, անշարժ են: Թեև դժոխքի գործերը կարող են փորձել պոկել դրանք իրենց հիմքից և հաղթանակել այն մտքով, թե հաջողել են, այնուամենայնիվ չեն հաջողում: Ճշմարտության այս սյուները կանգուն են մնում ինչպես հավիտենական բլուրները՝ անշարժ մարդկանց բոլոր ջանքերից, միավորված Սատանայի և նրա գործի ջանքերի հետ: Մենք կարող ենք շատ բան սովորել, և պետք է մշտապես քննել Գրությունները՝ տեսնելու, թե արդյոք այս բաներն այդպես են: Այժմ Աստծո ժողովուրդը պետք է իր աչքերը հառի երկնային սրբարանին, որտեղ ընթանում է մեր մեծ Քահանայապետի վերջնական ծառայությունը դատաստանի գործում,—որտեղ Նա բարեխոսում է Իր ժողովրդի համար»: Review and Herald, November 27, 1883.

Խաչելության ժամանակ աշակերտների հիասթափությունը հիմնված էր այն թագավորության մասին սխալ ըմբռնման վրա, որը Քրիստոսը պիտի հաստատեր խաչի վրա: Հովհաննես Մկրտչի և Պողոս առաքյալի ծառայությունները ներառում էին այն գործը, որով պետք է ճանաչվեր, որ բառացի Իսրայելի և բառացի երկրային սրբարանի տնօրինությունը անցել էր դեպի հոգևոր Իսրայել և հոգևոր երկնային սրբարան: Հուդայի ցեղից Առյուծը միշտ բացատրում է հիասթափությունը «իմաստուններին»: Այն մարգարեական հանելուկի բացատրությունը, ըստ որի Հռոմը «ութերորդն է, բայց յոթից է», մաս է այն գործի, որ Հուդայի Առյուծը կատարում է՝ բացատրելու 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը:

Միլլերի հետևորդները Հռոմը տեսնում էին որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն, և նրանք տեսնում էին հեթանոսության ու պապականության միջև եղած տարբերությունը, բայց չէին կարող տեսնել պապական Հռոմը որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն: 1844 թվականից կարճ ժամանակ անց ռահվիրաները տեսան, որ Միացյալ Նահանգները Աստվածաշնչյան մարգարեության հաջորդ թագավորությունն էր:

Այդ ճանաչումն արտացոլված է 1850 թվականի ռահվիրայական քարտեզի վրա, սակայն նրանց կարողությունը ճանաչելու Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների ամբողջական պատկերավորումը, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխում, վեր էր նրանց հասկացողությունից, որովհետև 1863 թվականին «յոթ ժամանակները» մերժելուց հետո նրանք սկսեցին թափառել Լառդիկիայի անապատում:

«Հին Իսրայելի պատմությունը ադվենտիստների մարմնի անցյալի փորձառության ցայտուն օրինակն է: Աստված Իր ժողովրդին առաջնորդեց ադվենտյան շարժման մեջ, ինչպես որ Իսրայելի որդիներին առաջնորդեց Եգիպտոսից: Մեծ հիասթափության ժամանակ նրանց հավատը փորձվեց, ինչպես եբրայեցիներին՝ Կարմիր ծովի մոտ: Եթե նրանք շարունակեին վստահել այն առաջնորդող ձեռքին, որ իրենց հետ էր եղել իրենց անցյալի փորձառության ընթացքում, կտեսնեին Աստծու փրկությունը: Եթե 1844 թվականին գործի մեջ միաբանորեն աշխատած

բոլոր մարդիկ ընդունեին երրորդ հրեշտակի պատգամը և հռչակեին այն Սուրբ Հոգու գործությամբ, Տերը նրանց ջանքերի հետ գորավոր կերպով պիտի գործեր: Լույսի հեղեղ պիտի թափվեր աշխարհի վրա: Երկրի բնակիչները տարիներ առաջ պիտի նախագգուշացված լինեին, եզրափակիչ գործը պիտի ավարտված լիներ, և Քրիստոս պիտի գար՝ Իր ժողովրդի փրկագնման համար»:

«Աստծու կամքը չէր, որ Իսրայելը քառասուն տարի թափառեր անապատում. Նա ցանկանում էր նրանց անմիջապես առաջնորդել Քանանի երկիրը և այնտեղ հաստատել նրանց՝ որպես սուրբ, երջանիկ ժողովուրդ: Բայց «չկարողացան մտնել անհավատության պատճառով»: Եբրայեցիներին 3:19: Իրենց հետընթացի և ուրացության պատճառով նրանք կործանվեցին անապատում, և ուրիշներ բարձրացվեցին, որպեսզի մտնեն Ավետյաց երկիրը: Նույն կերպ, Աստծու կամքը չէր, որ Քրիստոսի գալուստն այսքան երկար ուշանար, և որ Նրա ժողովուրդն այսքան տարիներ մնար մեղքի ու վշտի այս աշխարհում: Բայց անհավատությունը նրանց բաժանեց Աստծուց: Քանի որ նրանք հրաժարվեցին կատարել այն գործը, որ Նա նշանակել էր նրանց, ուրիշներ բարձրացվեցին՝ հռչակելու լուրը: Աշխարհի հանդեպ ողորմությամբ Հիսուսը հետաձգում է Իր գալուստը, որպեսզի մեղավորները հնարավորություն ունենան լսելու նախագգուշացումը և Նրա մեջ ապաստան գտնելու, նախքան Աստծու բարկությունը կթափվի»: The Great Controversy, 458.

Հակոբոսն ու Էլեն Ուայթը երկուսն էլ ցույց են տվել, որ շարժումը 1856 թվականին անցում էր կատարել դեպի Լատդիկիայի շարժումը, և նախորդ հատվածում նա նշում է, որ «եթե բոլոր նրանք, ովքեր 1844 թվականին միաբանությամբ աշխատել էին գործում, ընդունած լինեին երրորդ հրեշտակի պատգամը և հռչակած լինեին այն Սուրբ Հոգու գործությամբ, Տերը հզորապես կգործեր նրանց ջանքերի հետ»: Այնուհետև նա ասում է. «Նույն կերպ» հին Իսրայելի դրսևորած «հետսահքն ու ուրացությունը» պատճառ դարձան, որ հին Իսրայելը «անապատում կորչի»: Այս հատվածը ցույց է տալիս, որ Լատդիկիական աղվենտիզմը սկսեց թափառել անապատում այն ժամանակաշրջանում, երբ Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը հռչակած մարդիկ դեռևս կենդանի էին:

Այսօր աստվածաբանները (ուսյալները) Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի համար մատնանշում են զանազան կիրառություններ, որոնք կա՛մ բխում են ճիզվիտների կողմից հորինված ֆուտուրիզմի մեթոդաբանությունից, կա՛մ՝ ուխտադրուժ բողոքականության աղավաղված աստվածաբանական գործելակերպերից: Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի խորհրդանիշները շատ պարզ են: Մենք նույնականացրել ենք անհրաժեշտ խորհրդանիշները, ուստի կվերադառնանք այնտեղ ներկայացված թագավորություններին և դրանք կհամադրենք Դանիելի երկրորդ գլխի թագավորությունների հետ, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերավորում է նրա սկզբով:

Եվ կան յոթ թագավորներ. հինգը ընկել են, մեկը կա, իսկ մյուսը դեռ չի եկել. և երբ գա, պետք է կարճ ժամանակ մնա: Եվ զազանը, որ էր և այլևս չկա, ինքն է ութերորդը, և յոթից է, և գնում է դեպի կորուստը: Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց զազանի հետ մեկ ժամով իշխանություն են ստանում իբրև թագավորներ:

Երրորդ համարում Հովհաննեսը հոգևորապես տեղափոխվեց դեպի 1798 թվականը: Պատմության այդ դիտակետից նրան ասվեց, որ կային հինգ թագավորություններ, որոնք արդեն ընկել էին: Այդ թագավորություններն էին Բաբելոնը, Մարա-Պարսկաստանը, Հունաստանը, հեթանոսական Հռոմը և պապական Հռոմը: Ուիլյամ Միլլերը չկարողացավ բացահայտել տասնյոթերորդ գլխի այս հատվածը, որովհետև չկարողացավ ճանաչել, որ պապական Հռոմը հեթանոսական Հռոմից տարբեր, առանձին թագավորություն էր: Սակայն այս հաջորդականությունը ներկայացված է Հայտնության տասներկուերորդ և տասներեքերորդ գլուխներում, որովհետև տասներկուերորդ գլխի վիշապը ներկայացնում էր հեթանոսական Հռոմը, տասներեքերորդ գլխում ծովից ելնող գազանը՝ պապականությունը, իսկ երկրի գազանը՝ Միացյալ Նահանգները: Քույր Ուայթը նույնացնում է այս երեք գազաններին որպես վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն: Իր վկայությունը ներկայացնելիս նա նշում է թագավորությունների հաջորդականությունը, և այդ հաջորդականությունը համընկնում է Հայտնություն տասնյոթի մեր կիրառության հետ:

«Մի մեծ կարմիր վիշապի, հովազանման գազանի և գառանման եղջյուրներ ունեցող գազանի խորհրդանիշների ներքո Հովհաննեսին ներկայացվեցին այն երկրային իշխանությունները, որոնք հատկապես պիտի ներգրավվեին Աստծու օրենքը ոտնակոխ անելու և Նրա ժողովրդին հալածելու մեջ: Պատերազմը շարունակվում է մինչև ժամանակի վախճանը: Աստծու ժողովուրդը, որ խորհրդանշված էր սուրբ կնոջ և նրա զավակների միջոցով, ներկայացված էր որպես խիստ փոքրամասնություն: Վերջին օրերում միայն մի մնացորդ էր դեռևս գոյություն ունենում: Դրանց մասին Հովհաննեսն ասում է, թե նրանք են «որ պահում են Աստծու պատվիրանները և ունեն Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը»»

«Հեթանոսության միջոցով, ապա՝ Պապականության միջոցով, սատանան շատ դարեր գործադրեց իր իշխանությունը՝ ջանալով երկրից ջնջել Աստծու հավատարիմ վկաներին: Հեթանոսներն ու պապականները շարժվում էին նույն վիշապային ոգով: Նրանք տարբերվում էին միայն նրանով, որ Պապականությունը, ձևացնելով, թե ծառայում է Աստծուն, առավել վտանգավոր և դաժան թշնամի էր: Հռոմեականության միջոցով սատանան աշխարհը գերության մատնեց: Աստծու անվամբ կոչվող եկեղեցին տարվեց այս մոլորության շարքերը, և ավելի քան հազար տարի Աստծու ժողովուրդը տառապեց վիշապի ցասման ներքո: Եվ երբ Պապականությունը, զրկված իր գործությունից, հարկադրված եղավ դադարեցնել հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայհոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պետք է պատերազմ մղի եկեղեցու և Աստծու օրենքի դեմ, խորհրդանշված էր գառանման եղջյուրներ ունեցող մի գազանով»:

«Սակայն մարգարեական մատիտի խիստ գծագրությունը բացահայտում է փոփոխություն այս խաղաղ տեսարանում: Գառանման եղջյուրներ ունեցող գազանը խոսում է վիշապի ձայնով և «նրա առաջ գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ

իշխանությունը»: Մարգարեությունը հայտարարում է, որ նա երկրի բնակիչներին պիտի ասի, որ գազանի պատկերը շինեն, և որ «պատճառ է լինում, որ բոլորին փոքրերին և մեծերին, հարուստներին և աղքատներին, ազատներին և ծառաներին, նշան տան իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա. և որպեսզի ոչ ոք չկարողանա գնել կամ վաճառել, բացի նրանից, որ ունի գազանի նշանը, կամ նրա անունը, կամ նրա անվան թիվը»: Այսպես բողոքականությունը գնում է պապականության հետքերով»: Signs of the Times, November 1, 1899.

Վերջին հատվածի առաջին պարբերությունում Քույր Ուայթը հեթանոսական Հռոմը, պապական Հռոմը և Միացյալ Նահանգները նույնացնում է որպես «երկրային կառավարություններ»: Երկրորդ պարբերությունում նա ցույց է տալիս, որ այդ կառավարությունները հաջորդական էին, երբ ասում է. «հեթանոսության միջոցով, և ապա՝ Պապության միջոցով», և՛ «երբ Պապությունը, իր ուժից զրկված, հարկադրված եղավ դադարեցնել հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ բարձրանում էր՝ վիշապի ձայնը արձագանքելու և նույն դաժան ու հայհոյական գործը շարունակելու համար»: Սակայն նա այստեղ չի կանգ առնում, որովհետև երրորդ պարբերությունում նա նշում է, որ Միացյալ Նահանգները պիտի ստիպադրեր մի այլ թագավորություն ամբողջ աշխարհի վրա: Նա ասում է. «Գառանման եղջյուրներով գազանը խոսում է վիշապի ձայնով և «նրա առաջ գործում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը»: Մարգարեությունը հայտարարում է, որ նա երկրի վրա բնակվողներին կասի, որ նրանք գազանի պատկերը կանգնեցնեն»:

Հայտնության տասներկուերորդ և տասներեքերորդ գլուխները նույնացնում են հեթանոսական Հռոմը, պապական Հռոմը, Միացյալ Նահանգները և գազանի համաշխարհային պատկերը, որը հաստատվում է Միացյալ Նահանգների կողմից: «Գազանի պատկերի» սահմանումը Եկեղեցու և Պետության միությունն է, և որպեսզի ամբողջ աշխարհը հաստատի գազանի պատկեր, ըստ սահմանման դա նույնացնում է, որ վերջին օրերում մի համաշխարհային կառավարություն պիտի պարտադրվի ամբողջ երկրագնդի վրա: Թագավորությունը պիտի կազմված լինի Պետությունից և Եկեղեցուց, ընդ որում Եկեղեցին պիտի գերիշխի այդ փոխհարաբերության մեջ: Հայտնության տասներկուերորդ և տասներեքերորդ գլուխները նույնացնում են հաջորդականությամբ եկող չորս թագավորություններ, և նույն այդ թագավորությունները ներկայացված են տասնյոթերորդ գլխում, ինչպես նաև Դանիելի երկրորդ գլխում:

1798 թվականին Հովհաննեսը տեսավ, որ Աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին հինգ թագավորություններն արդեն ընկել էին, և որ 1798 թվականին այն ժամանակ մեկ թագավորություն գոյություն ուներ: Աստվածաշնչյան մարգարեության այն թագավորությունը, որ սկսվեց 1798 թվականին, Հայտնություն տասներեքի երկրի գազանն էր, որը սկսում է որպես գառ, բայց ի վերջո խոսում է որպես վիշապ: Միացյալ Նահանգները Աստվածաշնչյան մարգարեության երկու եղջյուր ունեցող վեցերորդ թագավորությունն է, որը հետևում է հոգևոր Բաբելոնի հինգերորդ թագավորությանը, որ մահացու վերք էր ստացել: Հինգերորդ թագավորությունը հոգևոր Բաբելոնն էր, որը նախատիպված էր առաջին թագավորությամբ՝ բառացի Բաբելոնով: Երկու եղջյուր ունեցող վեցերորդ թագավորությունը նախատիպված էր արծաթե երկու բազուկներով:

1798 թվականին պետք է լիներ մի թագավորություն, որը դեռ ապագայում էր, որովհետև 1798 թվականին «մյուսը դեռ չէր եկել»: Երբ այդ յոթերորդ թագավորությունը մտնե՞ր պատմության մեջ, այն միայն «կշարունակվեր կարճ ժամանակ»: Հինգերորդ թագավորությունը ստացավ մահացու վերք, վեցերորդ թագավորությունն ուներ երկու եղջյուր, իսկ յոթերորդ թագավորությունը շարունակվում է միայն ժամանակի կարճ մի շրջան: Հատվածի համատեքստը ցույց է տալիս, որ յոթերորդ թագավորությունը ներկայացված է «տասը թագավորներով», որովհետև երբ «տասը թագավորները» դառնում են մի թագավորություն, նրանք իշխում են միայն «մեկ ժամ», իսկ մեկ «ժամը» կարճ «ժամանակամիջոց» է: Երբ «տասը թագավորները» իսկապես թագավորում են, նրանք «մեկ ժամվա» ընթացքում գազանի հետ միասին են իշխում:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց իշխանություն են ստանում իբրև թագավորներ՝ մեկ ժամ գազանի հետ: Հայտնություն 17:12:

«Տասը եղջյուրները» յոթերորդ թագավորությունն են, սակայն նրանք գազանի հետ միասին իշխում են «մեկ ժամ»: «Մեկ ժամը» Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի շրջանն է, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքով: Նրանք համաձայնում են իշխել գազանի հետ, որովհետև դրան հարկադրված են գլխավոր թագավորի կողմից, որն է Միացյալ Նահանգները: Միստեր Ուայթը մեր այժմ մեջքերած հատվածում նույնացնում է, որ Աստծու ժողովրդի հալածանքի վերջին իշխանությունը երկրի գազանն է:

«Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայիոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պատերազմելու է եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ, խորհրդանշված էր գառանման եղջյուրներ ունեցող գազանով»: Signs of the Times, November 1, 1899.

Աստվածաշնչյան մարգարեության վերջին թագավորությունը հաստատվում է Միացյալ Նահանգների կողմից, որպես Սուտ Մարգարեի, իրականացված խաբեության միջոցով: Այդ թագավորությունը 1798 թվականին սկսեց որպես գառ, սակայն վերջին օրերում աշխարհին հարկադրում է ընդունել գազանի համաշխարհային պատկերը, որը, ըստ սահմանման, Եկեղեցու և Պետության միությունն է, որտեղ Եկեղեցին վերահսկում է այդ հարաբերությունը: Այդ թագավորությունը նույնացվում է նաև որպես եռակի միություն:

«Միացյալ Նահանգների բողոքականները առաջինը կլինեն՝ ձգելու իրենց ձեռքերը անդունդի վրայով, որպեսզի սեղմեն Սպիրիտուալիզմի ձեռքը. նրանք կանցնեն վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հռոմեական իշխանության հետ. և այս եռակի միության ազդեցության ներքո այս երկիրը կհետևի Հռոմի քայլերին՝ խղճի իրավունքները ոտնահարելու մեջ»: Մեծ պայքար, 588:

Եռակի միությունը վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի միությունն է, որոնք Հայտնության տասնվեցերորդ գլխում գնում են երկրի թագավորների մոտ և աշխարհը առաջնորդում են դեպի Արմազեդոն:

Եվ ես տեսա երեք անմաքուր ոգիներ, գորտերի նման, դուրս գալիս վիշապի բերանից, և գազանի բերանից, և սուտ մարգարեի բերանից: Որովհետև դրանք դևերի ոգիներ են, որ նշաններ են գործում, և դուրս են գնում երկրի թագավորների և ամբողջ աշխարհի թագավորների մոտ, որպեսզի նրանց հավաքեն Ամենակալ Աստծո այն մեծ օրվա պատերազմի համար: Հայտնություն 16:13, 14.

«Հռոմեական իշխանությունը» պապականությունն է, գազանը և աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը, որ մահաբեր վերք ստացավ: «Բողոքականները» ներկայացնում են Միացյալ Նահանգները, սուտ մարգարեին, աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ և վերջին թագավորությունը: «Սպիրիտուալիզմը» Միավորված ազգերի կազմակերպությունն է, վիշապը և այն թագավորությունը, որ համաձայնում է գազանի հետ մեկ ժամ իշխել: Եռակի միությունը կատարվում է այդ «մեկ ժամվա» ընթացքում, որը Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» «ժամն» է, այսինքն՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը:

«Պապականության հաստատությունը հաստատող՝ Աստծո օրենքի խախտմամբ տրված հրամանագրով, մեր ազգը լիովին կլիզի իրեն արդարությունից: Երբ բողոքականությունը կձգի իր ձեռքը անդունդի վրայով՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կանցնի վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու Հոգեհարազատության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կհրաժարվի իր Սահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարության, ամեն մի սկզբունքից և միջոցներից կձեռնարկի պապական կեղծիքների ու մոլորությունների տարածման համար, այնժամ մենք կարող ենք իմանալ, որ եկել է Սատանայի հրաշալի գործունեության ժամանակը, և որ վախճանը մոտ է»: Վկայություններ, հատոր 5, 451:

Դանիելի երկրորդ գլխում Բաբելոնը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորությունը, որ ներկայացված է ոսկե գլխով, նախատիպում է հոգևոր Բաբելոնը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը: Մարերի և պարսիկների երկմիասնական թագավորությունը՝ արծաթե կուրծքն ու բազուկները, Դանիելի երկրորդ գլխում աստվածաշնչյան մարգարեության երկրորդ թագավորությունը, ներկայացնում է երկրի երկեղջուր գազանին՝ Միացյալ Նահանգներին, աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը: Դանիելի երկրորդ գլխի արձանի պղինձը, որ ներկայացնում է Հունաստանը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության երրորդ թագավորությունը, ներկայացնում է Միավորված ազգերի կազմակերպությունը՝ յոթերորդ գլուխը, որ շարունակվում է «մեկ ժամ» և համաձայնում է ընդունել դիրք վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռամիասնության մեջ:

Դանիելի երկրորդ գլխի երկաթե թագավորությունը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը, ներկայացնում է ութերորդ թագավորությունը, որը յոթից է: Բառացի հեթանոսական Հռոմը՝ չորրորդ թագավորությունը, ներկայացնում է ժամանակակից Հռոմը, որը մի թագավորություն է, կազմավորված Եկեղեցու և Պետության միավորումով, ընդ որում՝ Եկեղեցին է տիրում այդ հարաբերությանը: Այդ

թագավորությունը եռակի բնույթ ունի, քանի որ «տասը թագավորների» գլխավոր թագավորը վեցերորդ թագավորությունն է, որն է երկրի գագանը: Վեցերորդ թագավորությունը Աքաբն է, որ ամուսնացած էր Հեզաբելի հետ: Վեցերորդ թագավորությունը, երբ ներկայացվում է իր եռակի միության մեջ, ժամանակակից Հռոմն է, որին նախորդել էր հինգերորդ թագավորությունը՝ պապական Հռոմը, որին էլ նախորդել էր հեթանոսական Հռոմի չորրորդ թագավորությունը:

Միլլերականները միայն Հռոմն էին տեսնում որպես չորրորդ և վերջնական թագավորություն: Նրանք ընդունում էին, որ այն երկակի բնույթ ուներ, բայց չէին կարող տեսնել որևէ այլ հաջորդող երկրային թագավորություն: Չորրորդ թագավորությունը հեթանոսական Հռոմն էր, որին հաջորդեց պապական Հռոմը՝ հինգերորդ թագավորությունը, իսկ դրան հաջորդում է ժամանակակից Հռոմը՝ վեցերորդ թագավորությունը: Վեցերորդ թագավորությունը հռոմեական երեք դրսևորումներից երրորդն է:

Վիշապի, գագանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը և՛ ժամանակակից Հռոմն է, և՛ նաև Մեծ Բաբելոնը, որի մահաբեր վերքը բժշկված է: Միացյալ Նահանգները, Միավորված ազգերի կազմակերպությունը և Տյուրոսի պոռնիկը ներկայացնում են ութերորդ և վերջին թագավորությունը, սակայն նրանք երեքն էլ դաշնակիցներ են վեցերորդ թագավորության եռակի միության մեջ, որը վերջին իշխանությունն է՝ «պատերազմ մղելու եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ»:

Միացյալ Նահանգները վեցերորդ թագավորության մեկ երրորդն է: Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, որպես եռակի միության մի մաս, նույնպես վեցերորդ թագավորության մեկ երրորդն է, և պապականությունն էլ վեցերորդ թագավորության մեկ երրորդն է: Այս մակարդակում Միացյալ Նահանգների թիվը ՎԵՅ է, և Միավորված ազգերի կազմակերպության թիվը ՎԵՅ է, և պապականության թիվը ևս ՎԵՅ է: Եռակի միությունը ներկայացնում է մարդու թիվը՝ «մեղքի մարդուն», և նրա թիվը ՎԵՅ-ՎԵՅ-ՎԵՅ է:

Ահա իմաստությունը: Ով խելք ունի, թող հաշվի գագանի թիվը, որովհետև այն մարդու թիվ է. և նրա թիվը վեց հարյուր վաթսուվեց է: Հայտնություն 13:18.

Վեցերորդ և վերջին առանձին թագավորությունը Միացյալ Նահանգներն է, սակայն այն խաբում է աշխարհին, որովհետև կեղծ մարգարեն է:

Եվ նա առաջին գագանի ամբողջ իշխանությունն է գործադրում նրա առաջ, և երկրի վրա բնակվողներին ստիպում է երկրպագել առաջին գագանին, որի մահացու վերքը բժշկվեց: Եվ մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց առաջ երկնքից կրակ է իջեցնում երկրի վրա, և խաբում է երկրի վրա բնակվողներին այն նշաններով, որ նրան տրված էր գործել գագանի առաջ՝ ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ նրանք պատկեր կանգնեցնեն այն գագանին, որ սրով վերք էր ստացել և կենդանի մնացել էր: Հայտնություն 13:12–14:

«Առաջին գագանի գորությունը նրա առաջ» ներկայացնում է այն իշխանությունը, որ տրվել էր պապությանը Եվրոպայի թագավորների կողմից՝ սկսած Քլովիսից՝ 496

թվականին: Միացյալ Նահանգները գործադրում է իր ռազմական հզորությունը՝ ուղեկցված իր տնտեսական հզորությամբ, որպեսզի մոլորեցնի և հարկադրի աշխարհին: Միացյալ Նահանգները ստիպում է աշխարհին երկրպագել պապությանը՝ կիրակնօրյա պաշտամունքի պարտադրման միջոցով: Միացյալ Նահանգները մեծ նշաններ է գործում՝ երկնքից կրակ իջեցնելով (ուղերձի խորհրդանիշ), ինչը պետք է իրականացվի Տեղեկատվական գերարագ մայրուղու միջոցով, որը ներկայացնում է ուղեղավազման և քարոզչության լիակատար զարգացումը, և որն է հիպնոսի ժամանակակից դրսևորումը: Իսլամի կողմից երկրի վրա բերված սաստկացող ճգնաժամի պատճառով, մինչ նրանք իրականացնում են ազգերին բարկացնելու իրենց դերը, աշխարհը մոլորվում է՝ ընդունելու Եկեղեցու և Պետության միավորման համաաշխարհային համակարգը, որը կազմված է վիշապից, գազանից և սուտ մարգարեից:

Երբ Հայտնություն տասներեքի տասնութերորդ համարը ասում է՝ հաշվե՛ք գազանի թիվը, այդ թիվը այն երեք իշխանություններն են, որոնք միասին են գալիս՝ կազմելու վեցերորդ և վերջնական թագավորությունը: Երբ 666-ի այդ թագավորությունը հաստատվի, դա կլինի այն մարգարեական հանելուկի կատարումը, թե ութերորդ թագավորը յոթից է: Այդ մարգարեական հանելուկը այն ճշմարտության մի մասն է, որ բացվում է, երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը:

Այդ պատճառով վերջին թագավորության հանելուկը, որը եռակի վեցերորդ թագավորությունն է, որը նաև հոգևոր Բաբելոնն է, որ մոռացվել էր յոթանասուն խորհրդանշական տարիներ, և որը ժամանակակից Հռոմն է, և որը նաև գազանի համաաշխարհային պատկերն է, որը նախատիպված էր Բաբելոնի առաջին թագավորությամբ և հեթանոսական Հռոմի չորրորդ թագավորությամբ, կրկնակի վկայվում է այն նույնացմամբ, թե «իմաստուններն» են, որ պիտի հասկանան այս ճշմարտությունը, որովհետև 666-ի հանելուկը հիմնված է նրանց վրա, ովքեր իմաստություն ունեն, ինչպես և ութերորդ թագավորի՝ յոթից լինելու հանելուկը:

Ահա՛ իմաստությունը: Ով խոհեմություն ունի, թող հաշվի գազանի թիվը, որովհետև այն մարդու թիվ է. և նրա թիվն է՝ վեց հարյուր վաթսունվեց: Հայտնություն 13:18:

Եվ ահա այն միտքը, որ իմաստություն ունի. այն յոթ գլուխները յոթ լեռներ են, որոնց վրա կինը նստած է: Հայտնություն 17:9.

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության ապակնքումը հասկացվում է «իմաստունների» կողմից, ոչ թե ամբարիշտների: Հայտնության գրքում իմաստության վերաբերյալ երկու հիշատակումներն էլ վերաբերում են նրանց, ովքեր «հասկացողություն» ունեն, և այն, ինչ «իմաստունները» հասկանում են, «գիտության շատացումն» է: «Գիտության շատացումը», որ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, այն հայտնությունն է, որ ութերորդ թագավորությունը, որը 666-ի եռակի թագավորությունն է, ներկայացված է նաև Դանիելի երկրորդ գլխում, որովհետև Միլլերի երազի գոհարները վերջին օրերում պիտի փայլեն տասնապատիկ ավելի պայծառ:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Հայտնության մեջ պատկերված են Աստծո խորությունները: Նրա ներշնչված էջերին տրված իսկ անունը՝ «Հայտնություն», հակասում է այն պնդմանը, թե սա կնքված գիրք է: Հայտնությունը մի բան է, որ հայտնված է: Ինքը Տերն Իր ծառային հայտնել է այն խորհուրդները, որ պարունակվում են այս գրքում, և Նրա նպատակն է, որ դրանք բաց լինեն բոլորի ուսումնասիրության համար: Նրա ճշմարտությունները ուղղված են այս երկրի պատմության վերջին օրերում ապրողներին, ինչպես նաև Հովհաննեսի օրերում ապրողներին: Այս մարգարեության մեջ պատկերված տեսարաններից մի քանիսը անցյալում են, մի քանիսը հիմա են կատարվում, մի քանիսը ի տես են բերում խավարի գործությունների և երկնքի Իշխանի միջև մեծ պայքարի ավարտը, իսկ մի քանիսը բացահայտում են փրկագնվածների հաղթությունները և ուրախությունները՝ նորոգված երկրի վրա:»

«Թող ոչ ոք չմտածի, թե քանի որ ինքը չի կարող բացատրել Հայտնության գրքում եղած ամեն խորհրդանշի իմաստը, իրեն համար անօգուտ է քննել այդ գիրքը՝ ջանալով ճանաչել նրա մեջ պարունակված ճշմարտության իմաստը: Նա, Ով այս խորհուրդները հայտնեց Հովհաննեսին, ճշմարտության ջանասեր որոնողին կտա երկնային բաների նախահամր: Նրանք, որոնց սրտերը բաց են ճշմարտությունն ընդունելու համար, կարող կլինեն հասկանալ նրա ուսուցումները և կարժանանան այն օրհնությանը, որ խոստացված է նրանց, ովքեր «լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է այնտեղ»:»

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն: Այն գիրքը, որ կնքված էր, Հայտնությունը չէ, այլ Դանիելի մարգարեության այն հատվածը, որը վերաբերում է վերջին օրերին: Հրեշտակը պատվիրեց. «Իսկ դու, ո՛վ Դանիել, ծածկի՛ր խոսքերը և կնիքի՛ր գիրքը մինչև վերջի ժամանակը»: Դանիել 12:4»: Առաքյալների Գործերը, 584, 585.